

BARIŞ İÇİN SAVAŞ EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞTIR! BARIŞ İÇİN SAVAŞ "YENİ DÜNYA DÜZENİ"NE KARŞI SAVAŞTIR! BARIŞ İÇİN SAVAŞ KOMÜNİZM İÇİN SAVAŞTIR!

1990'lı yıllarla birlikte, 1 Eylül Dünya Barış Günü, dünya ölçeğinde yepyeni koşullarda kutlanıyor. Sosyalist ülkeler topluluğunun kendini dağıtmasıyla birlikte dünyada emperyalizmin mutlak egemenliği yeniden kuruldu. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin saldrgan güçlerinin buyrukçuluğuna dayalı "Yeni Dünya Düzeni", ezilen ve sömürülen halklara, silah gücüne dayalı bir barışı dayatıyor. Uzun süre gerek yok: İşte Irak.

Dahası sosyalist ülkeler topluluğunun kendi kendini dağıtmasının ardından boy atan milliyetçilik, özellikle Yugoslavyada yaşananlar, 1 Eylülü dar anlamda, yani insanlık için büyük bir yıkım olan Birinci Dünya Savaşı öncesinin koşulları anlamında özel bir önemle kutlamamızı gerektiriyor. Nitekim dün Avusturya-Macaristan veliahtının öldürüldüğü Saraybosna'da, bugün başta ABD ve Almanya olmak üzere, emperyalist devletlerin denetiminde uğursuz bir senaryo sahneleniyor. 1980'li yıllarda yeni-tutuculuğun emperyalist merkezlerde iktidara gelmesiyle birlikte yeniden boy atan neo-faşist hareketler, milliyetçilik dalgasının geniş boyutlar almasıyla birlikte, bugün tüm dünyada somut bir tehdit durumuna gelmiştir. Almanyada yaşanan "Dazlaklar" olayı tekil bir örnek değildir. ABD'de, İngiltere'de,

Fransa'da, İspanya'da benzeri neo-faşist hareketler gelişmekte, Fransa'da çarpıcı bir biçimde görüldüğü gibi, seçimlerde anlamlı ölçülerde oy alabilmektedir. Dünya ölçeğinde "Yeni Dünya Düzeni" söylemiyle emperyalizmin yarattığı yeni savaş odakları gelip bunlara eklendiğinde, günümüzde barış savaşının önemi çarpıcı bir biçimde ortaya çıkıyor.

Ülkemizde, Türkiye'de durum daha da vahim. Türkiye Kürdistanı'nda, Şırnak'ta olduğu gibi kimi zaman soykırım tehlikelerini de içinde barındıran bir iç savaş sürüyor. Demokrasi söylemleriyle iktidara gelen DYP-SHP Hükümeti, Genel Kurmay'ın ve Özel Harp Dairesi'nin direktifleri doğrultusunda, boyunlarına davulu takmış, tokmağı açık-gizli servislerin emrine vermiş, bu savaşın sorumluluğunu taşıyor. Başbakan, Milli Savunma Bakanı, "Sınırötesi operasyon var mı?" sorusuna "Bilmiyorum" yanıtını veriyor. Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen adı konmamış savaşa karşı sesini yükseltmek her barışseverin görevi olmalıdır. Kimse terörizm sözlerinin arkasına gizlenerek toplu infazları, yer yer soykırımları mazur gösteremez.

Komünistler, Kürt ulusunun kendi yazgısını özgürce belirlemesini, bu doğrultuda yürüttüğü savaşı destekliyor. Komünistler, silahlı mücadele

ile terörizm arasındaki açık-seçik sınırların bilincinde olarak, bugün Türkiye Kürdistanı'nda PKK gerillalarına ve Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa "Hayır" diyor. Türk ve Kürt ulusları arasında yaratılmak istenen düşmanlığı kaygıyla karşılıyor, üstesinden gelmek için mücadele ediyor.

Söz yok, komünistler dünyaya ölçüsünde bu 1 Eylül'ü geçmiş yıllardaki güçlü konumlarında karşılamıyorlar. Ama komünist onur ve sorumluluklarıyla, tarihin tekerleğinin döndüğü yönün bilincinde olarak, tehlike ve olanaklara işaret etmekten de geri durmuyorlar.

1 EYLÜL 1992'de,
Dünyada barış için savaş;
Her şeyden önce emperyalizme, onun "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı savaşır!
Boy atan milliyetçiliğe ve neo-faşizme karşı savaşır!
İnsanlığı barışın temel ilke olarak komünist topluma ulaştırmak için savaşır!

1 EYLÜL 1992'de
Türkiye'de barış için savaş;
Öncelikle Türkiye Kürdistanı'nda PKK gerillalarına ve Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa son verilmesi için savaşır!

"Yeni Dünya Düzeni" içinde emperyalizmin ülkemize biçtiği uğursuz role karşı savaşır!

İşçi sınıfımızı ve tüm çalışanları, gerçek barış, yani komünizm davasına kazanmak için yürütülen savaştır

KOMÜNİST BİRLİK

Türkiyeli Komünistlerin Yayın Organı

Eylül 1992

BÜTÜN
ÜLKELERİN
PROLETERLERİ
BİRLEŞİN!

Burjuvazinin Çözümü Yoktur

Eylül ayıyla birlikte siyasal alan kızıştı. Eski siyasal partilerin, özellikle CHP'nin açılmasıyla birlikte "mebus pazarları" yeniden kuruldu. Parlamento aritmetiği hemen her gün değişir oldu.

DYP-SHP Hükümetinin bir yıla kalmadan ekonomik, politik, toplumsal alanlarda sınıf tüketmesi, parlamentodaki bu hızlı trafikle çakıştı. 12 Eylül'ün yıldönümüyle birlikte, bir takım baykuşlar darbe söylentilerini piyasaya sürdüler. Gereke malum: "Terörün önlenemeyen yükselişi".

Terörden kasıt, Türkiye Kürdistanı'nda PKK gerillalarınca yürütülen ulusal direniş Bunun ülkenin batısına uzanması.

Oysa şöyle bir düşünelim, darbe olsa ve cunta yönetime gelse ne yapacak? Zaten Türkiye Kürdistanı'nda dağlar, köyler, mezralar her gün bombalanıyor mu? Sınır ötesi hareket adı altında PKK kamplarının bulunduğu bölgeler havan ateşine ve uçak bombardımına

uğratılmıyor mu? Büyük kentlerin orta yerinde tek kuşunla infazlar yapılıyor mu? PKK'ya yardımcı oldukları gerekçesiyle her gün onlarca insan işkence tezgahlarından geçirilmiyor mu? Dahası ülkenin sözümona demokratik batısında güpegündüz ölüm mangalarında "İnsan Hakları Bakanı"nın gözleri önünde gepegenç insanlar sorgusuz sualsiz infaz ediliyor mu? Darbeyle işbaşına gelecek bir cunta bunlardan başka bir sihirli değneği mi sahip?

Şu anda ülkede DYP-SHP Hükümeti görünürde iktidardadır. Günlük gazetelerde açıkça yazıldığı gibi Demirel "fahri başbakan"dır. Yürütmeyi asıl elinde tutan MGK'dır, Genel Kurmay'dır, Özel Harp Dairesi'dir.

O halde bu darbe söylentileri niye?

Politik arenada, özellikle parlamentoda aritmetiğin şaşması, dahası finans oligarşisinin 12 Mart'tan bu yana düşünür kurduğu büyük koalisyonun total kalması bu söy-

lentilerin arkasındaki gerçek nedeni oluşturuyor.

Finans oligarşisinin "has partisi" yeni koşullarda bir türlü biçimlenemedi. DYP, ANAP, Özal'ın ve Aydın Menderes'in başını çektiği yeni oluşum, B.Dalan'ın DYP içinden yükselen sesi, H.C.Güzel'in çabaları, bütün bunlar finans oligarşisinin siyasal temsilcisinin henüz biçimlenememiş olmasının ifadeleri. Aynı şekilde "ehli" sosyal demokratlar da bir türlü istikrar bulamıyor. İşte böylesi koşullarda ortaya "milli mutabakat" söylemleriyle içiçe "darbe geliyor" lafları atılıyor.

Gerçek şu. Türkiye tarihinin ve dünya tarihinin hiç bir döneminde sınıflar mücadelesindeki yükselişten bağımsız olarak, işçi hareketi ve toplumsal muhalefetin yükselişinden bağımsız olarak bir darbenin olduğu görülmemiştir. Bu söylentiler, burjuvazinin siyasal çözümsüzlüğünü dile getirmekten, abartılıdan sopa göstermekten öte anlam taşımıyor.

Tehlikeli Oluşumlar

Sendikal alanda çalışan komünistlerin ülkemiz sendikal yaşamında öne çıkan yeni oluşumlara dikkat etmeleri, bu oluşumları motive eden düşünsel zemini sınıf ve kitle sendikacılığının gelişme doğrultusunu esas alarak irdelemeleri gerekiyor. Sendikal alandaki bu yeni oluşumlar ise, ülkemizde son dönem yaşanan Kürt ulusal uyanış ve direnişinin ve Alevi toplumunun uyanışının temsilcileri oluşturuyor.

Ezilen Kürt ulusunun ve ezgiye uğratılarak bastırılan Alevi mezhebinin mensupları, salt sendikal alanda değil, toplumsal yaşamın bütününde ayrı bir güç odağı olarak örgütlenmeyi ve bir baskı grubu yaratmayı hedefliyorlar. Sendikal alan bu hedefin doğal bir uzantısı olarak ortaya çıkıyor. Ve böylesi çabaların yanlış kanallarda aktıldığı takdirde ortaya çıkartacağı zararlı sonuçların en kolay belirdiği alanı oluşturuyor.

Ülkemizde gelişen Kürt ulusal direnişinin sendikal hareketi yanısıra, işçilerin ulusal düzeyde bölünmesini esas alan dar milliyetçi bir perspektif taşıyor. Kürt ulusuna mensup işçilerin ayrı ulusal sendikalarını kurmalarını, ülkenin batısında ise varolan sendikal örgütler içerisinde ayrı ulusal bir akım olarak varolan sendikacılığın içerisinde ayrı ulusal bir kimlikten yararlanmasını gerektiriyor. Bu yaklaşım, ulusal direnişe karşı sürdürülen terör ve savaş hali politikalarına paralel olarak işyerlerinde geliştirilen Kürt işçi almama, öncelikle Kürt işçileri işyerlerinden dışlama, Türk ve Kürt işçilerin arasını ulusal zeminde açma politikalarına karşı bir tepkiyi de içinde taşıyor. Sendikal hareketin ulusal baskı ve ayrımcılığa, toplumsal dışlama politikalarına sessiz kalmasının da bu gelişmede olumsuz anlamda katkısı bulunuyor.

Ancak hangi zeminden yola çıkarsa çıksın, hangi haklı nedene dayanırsa dayansın, işçi sınıfının ulusal zeminde bölme ve mücadeleyi sınıfsal zeminden kaydırma özelliği taşıyan bu tutum, genelde burjuvaziye karşı verilen mücadeleye, özelde ise sınıf ve kitle sendikacılığı mücadelesine zarar veriyor.

Sendikasızlaştırmanın bütün hızıyla sürdüğü ve sendikal hareketin henüz savunma durumunda olduğu bu dönemde, işçi hareketini bir de ulusal zemine bölmek, doğrudan burjuvazinin saldırısının başarısına imkan veriyor.

Komünistler, sınıf ve kitle sendikacılığı yanlısı kadrolar, önümüzdeki süreçte çok sık karşılaşacağımız bu soruna karşı ta baştan ilkel ve tutarlı bir tavır almalarıdır.

Kürt kimliğinin kabulü, ulusal baskı ve ayrımcılığa, Kürt ulusu üzerindeki devlet terörüne karşı çıkış, toplumsal dışlama politikalarına, işyerlerinde geliştirilen Kürt işçi tensikatlarına karşı direniş bu tavır ilk adımlarını oluşturuyor. Bu adımları işçilerin birliği ve kardeşliği, proletarya enternasyonalizmi bilincinin yaygınlaştırılmasıyla bütünlemek gerekiyor. İşçi-sendika hareketi içerisinde ulusal kimlikle değil, işçi kimliğiyle, siyasal kimlikle varolanı gerektiriyor, bunun ulusal kimliğin dışlanması anlamına gelmediğinin anlatılması gerekiyor. Önümüzdeki dönemin sendikal talepler programında böylesi bir perspektiften hareket eden taleplere yer verilmesi gerekiyor. Sendikal örgüt yapılarında, sendikal demokrasiyi işleterek ulusal zemine oluşmuş olsa da böylesi işçi gruplarına yer açmak, aynı yolları tıkamak ve tutumlarının yanlışlığı konusunda iknaya çalışmak görevi öne çıkıyor.

Yine böylesi bir oluşumu, bugüne dek toplumsal baskı ve ezgiye uğramış Alevi toplumu oluşturuyor.

Alevi toplumu da inançlarına açık kimlikleriyle sahip çıkarak, inanç özgürlüğü talebini yükseltiyor. Toplumsal yaşamın bütününde geniş kapsamlı bir propaganda ve örgütlenme çalışmasını sürdürüyor. İşçi-sendika hareketi içerisinde de işçi sınıfını dinsel-mezhepsel zemine örgütleyerek güç olmayı hedefleyen kimi sol çevrelerce Alevi topluluğunun bu çabaları kullanılmak isteniyor. Burjuvazinin Alevi-Sünni çatışmasını körükleme politikasının tehlikeli ve acı sonuçları geçmiş mücadele dönemimizden biliniyor. Bugün benzer bir role işçi sınıfı yanlısı bir söylemle, sosyalizmde buluşturarak soyunmak, bu çevreleri tarihsel sorumluluklarından kurtarmıyor.

Komünistler, sınıf ve kitle sendikacılığı yanlısı militanlar bu tehlikeli politikaya karşı uyanık olmalıdır.

Sendikal hareket, ezilen ve toplumsal dışlanmaya uğrayan Alevi topluluğunun inanç özgürlüğü isteyen mücadelesini desteklemeli, ancak işçilerin böylesi zeminlerde örgütlenmesi yaklaşımına karşı çıkmalı ve böylesi bölücü girişimleri etkisiz kılmaya yönelmelidir.

Unutulmalıdır ki, bu bölücü ve tehlikeli yaklaşımları etkisiz kılmamanın yolu, işçi sınıfının ırk, din, dil, renk farkı gözetmeksizin, siyasal düşünüş farklılıklarına bakmaksızın sömürüye karşı sınıf olarak örgütlemeyi önüne görev olarak koyan sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışıdır.

Komünistler, sendikal alanda böylesi bir sendikal anlayışın yaygınlaştırılması ve örgütlü hale getirilmesi yolunda savaşımın içindedir.

16. Yılında DGM Direnişi ve Profilo Barikadı

Eylül ayı komünist-işçi hareketinin önemli günlemleriyle dolu. 1 Eylül, 10 Eylül, 12 Eylül bunun ilk akla gelenleri, ancak hepsi değil. Eylül ayı aynı zamanda 16 Eylül DGM Direnişinin de, 30 Eylül Profilo Barikatının da yıldönümünü kapsıyor.

16 yıl önce gerici-faşist karması MC Hükümetinin DGM yasa tasansını yeniden TBMM'ye sevkmesine işçi sınıfımız DİSK'in öncülüğünde karşı çıktı. DGM Yasa Tasarısı'na karşı üç günlük Genel Yas ilan eden DİSK üyelerini serbest bıraktı. İşçi sınıfımız, başta sanayi merkezleri olmak üzere, yurt çapında eylem ve direnişlerle DGM'nin yasalamaasını önlemek üzere harekete geçerek tarihinin en görkemli, yığmsal politik direnişlerinden birini gerçekleştirdi.

Direnişi gerektiren MESS'in fabrikalardan öncü işçileri tasfiye etme operasyonunu başlatması üzerine, 18 işçinin atıldığı Profilo Fabrikasında T.Maden-İşe bağlı işçiler fabrikayı işgal ederek karşı koydular. Polis fabrikaya saldırısında T.Maden-İş militanı işçi Yakup Keser, 30 Eylül günü polis kurşunlarıyla şehit edildi. Onlarca işçi gözetaltına alınarak tutuklandı.

11 Ekim 1976'da ise, MC Hükümeti, gerçekleştirilen direnişin yarattığı kamuoyunun da baskısıyla tasarımı TBMM'den geri çekti. DGM Direnişi, toplumsal muhalefe-

tin başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm güçlerinin başarı hanesine yazıldı.

DGM Direnişi ve Profilo Barikadı ülkemizde gelişen sınıf mücadelesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu eylemin taşıdığı önem, işçi sınıfının yığmsal politik mücadelesinde önemli bir kilometre taşı oluşturmasının yanı sıra, 1980 öncesi ülkemizde yaşanan devrimci kabarışın, iç savaş sürecinin de ilk habercileri olmalarıyla da bağlıdır. Nitekim TKP, o dönemde, durumu doğru tahlil etmiş ve Genel Sekreteri İ.Bilen yoldaşın ağzından: "Fabrikalar kalemiz olmalıdır.", "İç savaşta zorluyorlar", "Barikata çıkacağız", "Profilo bunun ilk örneğidir" diyen açıklamalarıyla, sürecin yönelimini ve savaşımın karakterini belirtmiştir. Ne var ki TKP önderliği bu doğru devrimci çizgiye durmamış, mücadelenin keskinleşen karakterini değerlendirmede sağcı bir yaklaşıma yuvarlanarak TKPyi 12 Eylül karanlığına pusulasız getirmiştir. İ.Bilen sonrası Yağcı ve ekibi ise, likidasyonu gerçekleştirerek uğursuz misyonlarını tamamlamışlardır.

Yaşadığımız dönem bir madalyonun iki yüzüne benziyor. Madalyonun bir yüzü, komünistlerin yalarını sarıldığı, inkar bulutunun sürdürülen ilkesel ve kararlı mücadeleyle dağıtılmaya başlandığı, işçi sınıfıyla yeni yeni bağla-

rın oluşturulması yoluna koyulduğu bir süreci gösteriyor. Bu süreç aynı zamanda mücadele geleneklerimizin de yaşatılıp yeni kuşaklara bir deneyim hazinesi olarak sunulması görevini omuzlamıza yüklüyor. Madalyonun diğer yüzü ise, tensikatların ve sendikasızlaştırmanın sürdürüldüğü, yerinde infazların yaşandığı, Kürt ulusu üzerine kan ve ölümle saldırıldığı, en küçük bir iyileştirici önleme bile, iş güvencesi yasa tasarısında görüldüğü gibi, amansızca karşı çıktığı, üstelik tüm bunların demokrasi şampiyonluğuna aday gösterilen DYP-SHP Hükümeti eliyle gerçekleştirildiği bir dönemi gösteriyor.

Böylesi bir dönemde mücadeleci sendikal geleneklerimiz içinde önemli bir kilometre taşı oluşturmuş DGM Direnişi ve Profilo Barikadı daha da özel bir önem kazanıyor. Çünkü böylesi eylemler bugün de işçi sınıfımıza zafere giden yolun mücadeleden geçtiğini gösteriyor, sınıfın savaşım yolunu aydınlatıyor. Komünistler, bu bilinçli davranıyor. Bu bilinçli mücadeleci sendikal geleneklerin yaşatılmasına özel bir özen gösteriyor. Gösterecekler.

16. yılında DGM Direnişi ve Profilo Barikadı'nın aydınlık yolundan yürüten komünistler, bu mücadelede şehit verdikleri Yakup Keser yoldaşlarının anısı önünde saygıyla eğiliyorlar.

Öte yandan TKP dünya üzerinde tek başına bir ol-
du değil. Bu anlamda TKP'ye saldırılar yalıtık olarak TKP'yi hedef aldık-
ça haksızlıklarını büyüt-
mekten başka bir sonuç doğurmuyor. Çünkü TKP
Oktobr Devrimi'nin ve Bolşevik Partisi'nin dolay-
sız etki ve katkılarının ürü-
nü olarak doğdu. III. Enternasyonal'in bir seksiyonu, Kominform'un takipçisi ve uluslararası komünist-işçi hareketi ailesinin bir üyesi olarak 1957-1960-1969 ve diğer danışma toplantılarında var oldu. TKP'nin stratejik ve taktik hattını üzerine bina ettiği genel çerçeve, bu ilişkiler içerisinde oluştu ve biçimlendi. Unutulmamalıdır ki, TKP'ye yapılacak saldırıların bu saydığımız bütünselliğe de yönelmesi bir zorunluluktur. Bu noktada da dikkat edilmesi gereken bugün en fazla prim yapan ve övgü alan tutumun geleneksel komünist harekete saldırı tutumu olduğudur. Bu prim ve övgününün ileriye açılan ucunun burjuvaziye kadar ulaştığını ise belirtmeye bile gerek yok.

Kaba "utkan gelenek", "yaşıyor,savaşıyor"cu yaklaşımların ise, günümüz gerçekliği içerisinde ayaklarının yere basmadığını söylemek gerek. Onlara sadece bakmakla yetinmemelerini, baktıklarını gör-

KIRKINCI YILIMIZ

Hepimiz kırk yıl önce doğduk
Kırk yıl önce sabahleyin
Kırk yıl önce gün ışıırken Bedreddinin İznik gölünde
Çama bellerinden birinde Koroğlunun
ve Sibiryadan esirlikten dönen Bolşevik Osman
pusuya düşürürken Urfa yolunda seher vakti Fransız.

Hepimiz kırk yaşındayız
yirmisine basanımız da
altmışını geçeneğimiz de
atılıp ölenimiz de İstanbulda Mûdûriyet penceresinden

Bu kırkıncı yılımızda
ne bir ormanız
ne şese boyunda tek tük kayak ağacı
bir tarlayız tohumu saçılmış.

Hepimiz kırkma bastık bu sabah
hapiste yatanımız,
işyerlerindekilerimiz, muhacirimiz.
Hepimiz kırkma bastık bu sabah.
Yoldaşlar yeni yeni yıllara

Nazım Hikmet
25 Eylül 1960

meye çalışmalarını söyleyebiliriz.

TKP tarihinden çıkartılacak büyük dersler bulunuyor. Teorik-ideolojik planda bunların değerlendirilmesi, ortaya çıkartılması gerekiyor. Ama bugün komünistlere düşen, öncelikle 1920'li yılların komünist öncülerinin birleşme-tekleşme ruhuna, dar grupçuluğu yıkmaya iradelerine sahip olmaları oluyor. Onların mücadelecisi, atak, adanmış kişiliklerini örnek almaları gereki-

yor. Enternasyonalizmi elden hiçbir koşulda bırakmama özelliklerinin öne çıkarılması gerekiyor. Marksizm-Leninizm'e olan bağlılıklarını, işçi sınıfına olan sadakatlarını, yoldaşlarına olan güvenlerini örnek almak gerekiyor. Komünistler, bugün içinde bulunduğumuz olumsuz koşullarda öncülerinin açtığı savaş yolundan yürüme kararlılıklarını sürdürdükçe, komünizm ideallerinin kıvılcığı yıldızı parlamaya devam edecektir. 10 Eylül 1992'yi bu bilinçle karşılayanlara ne mutlu!

Koalisyon Hükümeti'nin "Demokratikleşme" Anlayışı

Son yıllarda tüm dünyada ve ülkemizde, emperyalist odakların "Komünizm öldü, Yaşasın demokrasi!" çığırkanlığı ve reformizmin burjuva propagandasının değişimine su taşıyan 'demokratikleşme' söylemi, yığınların politik bilincini çarpıtmada, bulanıklaştırmada etkili oldu. Yüzyılın başında olduğu gibi bugün de bu bilinç çarpıtma özellikle siyasal iktidarlara ilgili temel kavramlar üzerinde yoğunlaşıyor. Bilimsel yaklaşımdan uzak, sınıf özünden kopartılmış (ya da sınıf özü gizlenmiş) soyut bir devlet ve demokrasi anlayışı dayatılmaya çalışılıyor.

Ülkemizde de DYP-SHP Koalisyon Hükümeti Protokolü'nde yer alan 'demokratikleşme paketi' ve yapılan vaatler neredeyse bir devrim sonrası heyecanı yaratmış, yığınlarda iyimser beklentiler ve büyük bir umut havası uyandırmıştı. (12 Eylül rejimi ve onun şekillendirdiği siyasal baskıcı ve otoriter yapıdan bunalmış) "Ülkemizin günümüz siyasal, sosyal ve ekonomik koşullarını dikkate alan, sivil toplumun gelişmesini amaçlayan, katılımcı ve tam demokratik bir anayasaya ihtiyacı olduğu kesindir..." cümlesinde ifadesini bulan 'demokratikleşme' söyleminin yığınların duygularını sömüren artniyetli demagoji ürünü değilse aptalca şarlatanlık olduğu kısa sürede ortaya çıktı.

Bir yandan özellikle hükümetin DYP kanadı yargı reformu örneğinde olduğu gibi kıvırmaya, yan çizmeye başladı. Öte yandan

12 Eylül rejiminin oluşturduğu yeni tekelci devlet yapılanması olgusu apaçık görülür hale geldi. Hükümete karşı ve onun üstünde MGK'nın otoritesi ve etkinliği görüldü. Yargıtay'dan YÖK'e, MİT'ten Genel Kumay'a ve tüm bunların üzerinde ve arasında Cumhurbaşkanı'na geniş bin manevra alanı sağlayan yapılanmada, Meclis'in ve hükümetin istese de kimi değişiklikleri yapamayaacağı ortaya çıktı. Öte yandan Kürt ulusal hareketini malzeme yapan devlet terörünün Kürt ulusunu topyekun hedef alması ve yoğunlaşması, ülkenin batısında da yerinde infazları getirenler, "başka ulusları ezen ulusların özgür olamayacağını" bir kez daha gösterdi. Bugün apaçık bir çelişki gündelik hayatımızı şekillendiriyor. Gözle görülür ve elle tutulur bir biçimde: Gerek iç ve dış dengelerin etkileri, gerekse işçisi, köylüsüyle emekçi yığınların, ezilen Kürt ulusunun mücadelesinin zorlamasıyla birçok tabu yıkıldı, kimi engeller aşıldı. Dün yazılmayan yazılıyor, konuşulamayan konuşuluyor. Ne ki öte yandan, 12 Eylül'ün karanlık günlerinde dahi yapılamayan bir biçimde insan hakları ihlalleri yaşanıyor. O zaman insanlar gece yanları evlerinden alınıp işkencehanelerde sorgulandı, şimdi ölüm mangaları gece-gündüz demeden sokak infazları gerçekleştiriyor.

Kısacası, o çok imrenilen, heves edilen, 'Batı demokrasisi' denilen burjuva demokrasisinin gerekleri ve koşulları bile bir türlü ülkemizde hayat olanağı bulamı-

yor. Toplumsal uzlaşma gerçekleşmiyor. Peki neden? Bu çelişkinin altında yatan gerçek nedir?

Hükümet iktidar mı olamıyor? Devlet içinde başka güçler hükümete karşı kendi bildiklerini okuma gücünü kendilerinde mi bulabiliyorlar? Yoksa Hükümet burjuva demokratik kurumları gerçekte işletmek mi istemiyor? Demokrasi söylemiyle bizi mi kandırıyor? Yoksa bu kurumların ülkemizde işletilmesinin olanağı yok mu? Bu sorular değişik biçimlerde cevaplanabilir. Ancak bu soruların cevapları yaşamsaldır. Politika basit ve kolay değildir. Ya burjuva demokrasisi, ya işçi demokrasisi, çağımızın başka seçeneği yoktur. Türkiye gibi sınıf çelişkilerinin bu denli yoğun, binkimin bu denli sınırlı olduğu ülkeler bakımından seçme şansı daha da azdır. Sınıf egemenliğinin biçimi bu nedenle daha şiddetli oluyor. En azından Demirel kumaz ve deneyimli bir politikacıdır. Halkın ne beklediğini de, neyin olanağı olduğunu da, kendi sınırlarını da iyi biliyor. "Devletle bütünleşmiş tekelci sermayenin çıkarlarını ve onun 82 Anayasası ile çizilen siyasal rejimini esas olarak ve herşeye karşı korumak", koalisyon hükümetinin birincil önceliğidir. Doğruyu bulmak, gerçeği bilmekten geçiyor.

Ülkemize ancak örgütlü yığınların bilinçli desteğine sahip işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilecek köklü toplumsal değişimlerle işçi sınıfı demokrasisi gerçek işçileri ve özgürlüğü getirecektir.

72. Yaşın Kutlu Olsun!

10 Eylül 1920-10 Eylül 1992. Komünistlerin birleşip tekleşme ve Leninci öncü partilerini yaratmalarının, TKP'nin kuruluşunun 72. yıldönümü. Kendini Türkiye komünist-işçi hareketiyle bağlı gören herkese kutlu olsun!

TKP, Ekim Devrimi'nin ve Sovyet Bolşeviklerinin dolaysız etki ve katkılarıyla var oldu. Ülkemiz sınıflar mücadelesinde işçi ve emekçilerin

politik öncüsü olarak komünizm idealini gerçekleştirmek üzere gücü oranında savaş verdi. Adanmış yaşamların, yoldaşlığın ve enternasyonalizmin partisi olduğu kadar, dönemlerin, kavga kaçaklarının, hata ve eksikliklerin, hatta büyük ideolojik yanlışların da partisi oldu. Ülkemiz komünist hareketi içinde yer alan tüm komünist güçlerin iyi ya da kötü yanları, TKP'de de

aynen var oldu. Çünkü TKP de bu toprağın insanlarıyla, bu toprağın nesnelliği içinde varolup mücadele yürüttü. Ne bir fazla, ne bir eksik misyonunu yerine getirmeye çalıştı.

TKP'nin kuruluşunun 72. yıldönümünde, ülkemiz komünist hareketinde geçmişin tüm olumsuzluklarının TKP'ye yıkılması, TKP'yi karalama ve gözden düşürmenin sanki bir görevmişcesine ele alındı-

ğına tanık oluyoruz. Ya da daha çok TKP kökenli grupçukların halen "utkan gelenek" edebiyatını devam ettirme çabalarına rastlıyoruz. Komünist hareketin dağılık ve politik öncüden yoksun olduğu, işçi hareketi içerisinde yalıtık bir durumda olduğu, toplumsal muhalefet içindeki varlığının son derecede cılız olduğu günümüz koşullarında, her iki yaklaşımın da komünistlere ka-

zandırdığı hiç bir şey olmadığını söylemek yanlış olmayacaktır. TKP'ye, onun savaş tarihine saldırılar şunu bilmelidirler. Her komünist kuşak, öncelikle ülkede süren sınıf mücadelesinin ve kendinden önceki komünist kuşakların verdiği mücadelesinin dolaysız ürünüdür. Bugün doğruların tekeline elinde tuttuğunu iddia ederek TKP'ye ağız dolusu saldırılar, öncelikle ken-

dilerinin 1920'lerden bugünlere gelen komünizm mücadelesinin ürünleri oldukları gerçeğini kavramaları ve o tarihsel birikimin iyi ya da kötü mirasının tümünün de günümüzdeki sahipleri olarak varolduklarını bilince çıkarmalıdır. Bu bilinç, komünist hareketin geçmiş mücadele tarihine en azından belli bir saygıyla yaklaşmayı zorunlu kılıyor. Bu unutulmamalı. (devamı arkada)

Yöneticileri eliyle likide edilerek burjuvaziye teslim edilen ve örgütsel varlığına son verilen TKP, 72. kuruluş yıldönümünün yaşandığı şu günlerde yeni bir spekülasyon tartışmanın malzemesi yapılmak isteniyor.

İzvestiya gazetesinde yayınlanan ve burjuva medyaların ekran ve sütunlarını günlerce meşgul eden bir habere göre, TKP Moskova'da Marksizm-Leninizm eğitimi görmek üzere parti üyeleri gönderiyormuş, SBKP TKP'nin iç işlerine, hatta yönetimine karşıyormuş, TKP'nin gönderdiği parti üyelerine ordu ve polise karşı çalışma taktikleri öğretiyormuş.

Haberin yayınlanması üzerine, TKP likidatörü N. Yağcı basına bir açıklama yaparak, haberleri yalanladı ve belge yayınlanmasını istedi. Belgelerin yayınlanması üzerine eğitim çalışmalarını kabul eden Yağcı, SBKP'nin TKP'nin iç işlerine karışmadığını, ordu ve polise karşı örgütlenmenin yapılmadığını belirtti.

Nabi Yağcı Döneline Geçit Yok!

Böylesi bir haberin ortaya atılarak speküle edilmesi iki açıdan önem taşıyor.

Birincisi, haber tüm burjuva medya araçları kullanılarak yaygınlaştırılıyor. Ancak haberin yaygınlaştırılmasında ve Nabi Yağcı'nın cevaplarının yayınlanmasında Sabah grubunca çıkartılan medyaların özel ilgisi dikkat çekiyor. Bilindiği gibi Sabah grubu, sosyalizm dönemlerinin önemli köşe yazarlıklarını paylaştığı, para ve üne kavuşturulduğu bir yayın grubunu oluşturuyor. Yağcı'nın açıklamalarına yine aynı yoldan geçerek ulaştığı editörlük köşesinden dönem Gülay Göktürk destek veriyor. Bu çabaların tümü Nabi Yağcı'ya yeniden popülerite kazandırma, Yağcı'nın tecrit çemberini kırarak sosyalist siyasal platformda yeniden yer edinmesini sağlamaya dönük olduğu izlenimini veriyor.

İkincisi ise, Yağcı sorulan soru-

lara "iki sistemli dünya içerisinde zorunluluk olarak yapıldığı" açıklamasıyla cevap veriyor. Bilinen ve 12 Eylül TKP iddianamelerinde yer alan olayların bu denli büyütülerek kullanılmasının arkasındaki amacı gizleyerek, yardımcı oluyor. Cevabında kullandığı ifadelerle, Taha Akyol'la "konsensus" oluşturuyor. Leninciliğin ve proletarya enternasyonalizminin yeminli düşmanı olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Öncelikle belirtmek gerekiyor ki, TKP adına konuşma yetkisi likidatör Yağcı'ya ait değildir. Yağcı, 1927 dönemlerinin, 1951 pişmanlarının uğursuz rolüne soyunarak, işçi sınıfının kurtuluş davasına, komünizm ideallerine sırtını dönerek TKP'nin tarihine likidatör olarak geçmiştir. Ruhunu ve inançlarını burjuvaziye satanların, komünizm davasına adanmış bir tarih ve örgütlenmeye ilgili söz söyleme hakkı olamaz.

Speküle edilmek istenen konulara gelince, söylenebilecek olan o günün kavrayışının olanaklı kıldığı oranda Marksizm-Leninizm'in ve proletarya enternasyonalizminin gerçeğinin yerine getirildiğidir. TKP, örgütsel varlığının sürdüğü yıllar boyunca, tüm eksik ve hatalarına karşın, devrim ve sosyalizm ideallerinin yaşama geçmesi için proletarya enternasyonalizmine bağlı kalarak savaşım yürütmüştür. Leninci devlet ve devrim öğretisinin gereklerini gücü oranında yerine getirmeye çalışmıştır. Moskova eğitimleri, ordu ve polis örgütlenmesi, partilerin iç işlerine karışma, speküle edilmek istenen bu konuların tümü, böylesi bir teorik-ideolojik zeminden kaynaklanan olgulardır. Tüm kardeş komünist partiler gibi TKP de bir III. Enternasyonal partisi ve Komintern üyesi partiler arasında oluşmuş, gelenekselleşmiş ilişkilerin ve temel

teorik çerçevenin gereğini yapmıştır. TKP'nin, ülkemiz komünistlerinin birleşip-tekleşme, işçi hareketiyle bağlanma çabalarının ürünü olan bu Leninci politik örgütlenmenin, devrim ve sosyalizm davasına, proletarya enternasyonalizmine sadakatinin tarihsel mirası bugün Yağcı gibi dönemlerde değil, aynı idealleri paylaşan günümüz gerçekliği içinde zenginleştirerek savunulardır.

Böylesi bir tarihsel mirasın taşıyıcısı olan, TKP'yi likide etme çabalarına ta baştan karşı çıkarak Leninizmi savunan Komünist Birlik, Yağcı gibi dönemlere yeniden cazibe kazandırma operasyonlarının başarı kazanmasına izin vermeyecektir. İşçi sınıfımız ve geniş çalışan kesimlerin gözünde dönemlerin teşhir ve tecridi çabalarını kararlı bir biçimde sürdürecektir. Marksizm-Leninizm ilkelerini, proletarya enternasyonalizmi ülküstünü ve ülkemiz komünist hareketinin savaşan geleneklerini yeni kuşaklara taşıma görevini başarıyla ulaştıracaktır.